

Tittamari Marttinen

TUULENSUOJA

SAGA

EGMONT

Tittamari Marttinen

Tuulensuoja

SAGA Egmont

Tuulensuoja

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2008, 2021 Tittamari Marttinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728046869

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Ensimmäinen luku

Tessan poskia kuumotti. Peruutusviestejä oli tullut neljä.

Viides tekstari oli Kassulta. Poika kyseli, voisiko se auttaa tuomalla bileisiin jotain. Kunhan tuot itsesi, Tessa olisi vastannut, jos hetki ei olisi ollut täysi katastrofi.

Hän näppäili Kassulle vastauksen:

"Juhlat peruutettu."

"Mikä hätänä?" Kassu vastasi salamana.

"Kaikki. Mulla ei ole yhtään ystävää."

Kassu vastasi:

"Mä olen sun ystävä."

Tessa puri huulta ja tuijotti kännykän pientä ruutua.

"Kukaan ei pääse juhliin."

"Mä pääsen", Kassu vakuutti.

Tirskahdus purkautui Tessan huulilta.

Hän laski kangaskassin kauppakeskuksen kiiltävälle marmorilattialle. Harmitti, mitä kaikkea olikin tullut osteltua. Hänen olisi pitänyt arvata, että tässä kävisi näin.

"Mä leivon kakun", Kassu jatkoi viestittelyä.

"Etkä leivo. Ei sitä kukaan halua."

Toinen luku

Tessa seiso i paikalleen jähmettyneenä, kun Linda tuli kahvilassa fruitie-juoma kädessään häntä kohti.

Hiukset, Tessa ajatteli. Lindalla oli ihanat pitkät hiukset. Vielä ihanammat kuin hänellä itsellään. Kiharammat. Pitemmät. Paksummat. Vaaleammat. Olihan hän nähnyt ne monta kertaa. Koulun käytävällä. Luokassa. Ruokalassa. Hän oli katsellut niitä melkein kuolaten.

- Moi Linda, Tessa sai puristettua tervehdyksen huuliltaan. Ettei se pitäisi häntä ihan outona.

Linda nyökkäsi, pysähtyi hänen eteensä ja imaisi juomaansa.

Tessa rakasti omia hiuksiaan, tykkäsi laittaa niihin värejä ja kampauksia, ja hän näki, että Linda ei välittänyt hiuksistaan vähääkään. Se antoi niiden valua putouksena selkään, ei koskaan hipaissutkaan niitä.

- Jonotatko sä tuolle koneelle? Linda kysyi ja osoitti Tessan takana olevaa tietokonetta, jonka ruutua joku keski-ikäinen nainen tuijotti kiinteästi.

- Joo, Tessa sanoi, vaikka huomasi vasta sillä hetkellä seisovansa kahvilan ovella, ihan koneen tuntumassa.

- Mä olen sitten sun jälkeen.

Niin helposti se kävi. Linda ja Tessa alkoivat jutella. Tai Linda alkoi. Tessa nyökkäili. Hän vain katseli Lindaa.

Nainen viipyi koneella tuskastuttavan kauan, mutta tyttöjä se ei äkkiä haitannutkaan.

- En mä oikeastaan jonota koneelle, voin mä käydä netissä kotonakin, Tessa tunnusti.

- Mä en pääse kotona koneelle, koska mun isosiskot tekee koko ajan muka jotain koulutöitä, Linda selitti. - Eli tapaavat netissä kavereitaan. Mutta ei mullakaan ollut mitään tärkeää.

Tessa avasi kukkaronsa ja tuhlassi viimeiset kolikkonsa juomaan, jossa oli banaania ja mansikkaa.

He lähtivät kävelemään rinnakkain. Hassua, etteivät he olleet koskaan jutelleet mitään koulussa. Vaikka olivat samalla luokalla.

He tiesivät kuitenkin toisistaan yhtä sun toista. Tessa tiesi, että Linda ei koskaan räkättänyt tyttöporukassa niin, että sen ääni olisi kuulunut ylimpänä. Se istuskeli usein portailla lukemassa. Vaikka Linda oli usein yksin, se näytti jotenkin tyyneltä ja itsevarmalta. Ja sillä oli ihania vaatteita.

Mitä Linda sitten tiesi hänestä? Sitä Tessan ei tehnyt mieli arvailla.

He lähtivät kävelemään. Tessa imi juomaansa posket lommolla. Linda ihasteli koruliikkeen ikkunaa. Tessa nyökkäili, vaikka ei välittänyt koruista. He pysähtyivät kangaskaupan eteen. Linda meni tottuneesti penkomaan koria, jossa oli kankaiden jäännöspaloja.

- Sulle sopii tosi hyvin oranssi, Linda sanoi ja sovitteli Tessan hiuksiin oranssin väristä kankaanpalaa.

- Yäk, Tessa nauroi. - Mun mielestä oranssi sopii vain appelsiinille.

Hän näki urheiluliikkeen ikkunassa Muuttomyyntijulisteiden ja halusi vilkaista, olisiko tarjouksessa lenkkareita. Hän oli juossut melkein tohjoksi ne, jotka oli vuosi sitten saanut omaohjaajaltaan Anulta.

He kulkivat kuin huomaamattaan ympäri ostoskeskusta, kiertelivät eri kerroksissa ja katselivat tavaroita ja toisiaan. Tessa halusi tutustua Lindaan, ja näköjään Lindakin häneen.

- Mennäänkö teille vai meille? Linda kysyi.
- Meille, Tessa sanoi heti. Niin se oli helpompaa. Linda saisi heti tietää. Tai ehkä se tiesi jo ennestään, että hän asui Rauhalassa.
- Sopii, Linda nyökkäsi.
- Outoa, että me törmättiin juuri tänään, Tessa sanoi ja heitti tyhjän juomapurkin roskikseen.
- Miten niin? Linda kysyi. Se ei kuulostanut liian uteliaalta tai innokkaalta, rauhalliseen tapaansa se vain halusi tietää. Tessasta tuntui, että se ihan oikeasti halusi tietää.

- Tämä on mun elämän pahin päivä, Tessa sanoi.
- Ei kai?
- No ainakin pahimmasta päästä.
- Miksi? Linda kysyi ja katseli häntä.
- Mä en oikeastaan haluaisi puhua siitä, Tessa sanoi.
- Ei sitten puhuta.

He kävelivät puhumattomina ulos kauppakeskuksesta ja keskustan katujen läpi kohti sitä asuinalueetta, missä heidän kummankin kodit olivat.

Tessan puhelimeen kilahti viesti.

"Mä järjestän sulle hyvät juhlat", Kassu uhosi viestissään.

En mä niitä juhlia kaipaa, Tessa ajatteli. Häntä kadutti jo vähän, että hän oli pyytänyt Lindan mukaansa juuri nyt.

Mitä hän sitten kaipasi? Kavereiden seuraa. Tunnetta, ettei häntä aina jätetty yksin.

Kassu oli kiva, mutta ei sekään tiennyt Tessan kaikkia ajatuksia. Ei tietenkään. Ihmisellä oli aina yksityisiä haaveita, joista toisille ei voinut puhua.

Tessa vilkaisi Lindaa. Tyttö käveli hänen vierellään niin tutun oloisena. Sillä oli ihana kukallinen printtipaita. Kaulassa toisiinsa kietoutuneita helminauhoja, kuin

lasihelmistä koottuja käärmeitä. Korvissa heiluivat isot renkaat. Farkuissa oli vaikka mitä koristeita. Tessa teki mieli kysyä, mistä Linda löysi noin kivoja farkkuja, ja noin isoja kokoja. Yleensä Lindan muotoisten tyttöjen oli vaikea löytää sopivia farkkuja. Tessa oli itse vartaloltaan kapea kuin kynä, ja hänen päällään melkein kaikki housut lököttivät pepun kohdalta, jopa farkut. Mutta Rauhalassa hän oli kuullut Violan ja muiden normaalin näköisten tyttöjen tuskailevan, että parhaan näköiset farkut kiristivät aina pohkeista ja lantiolta. Tessa ei tietenkään kysynyt Lindalta mitään farkkujen koosta. Hänestä oli ihanaa, että Linda oli niin naisen muotoinen.

- Miksi me alettiin puhua toisillemme just tänään?
Tessa keskeytti hiljaisuuden.

- Ei aavistustakaan, Linda sanoi totisena.

- Mä en ole ikinä ennen edes tervehtinyt sua, Tessa jatkoi.

- Enkä mä sua, Linda sanoi. - Sulla on ne omat kaverisi. Sun nauru kaikuu aina välitunnilla ylimpänä. Onko sulla oikeasti aina niin hauskaa?

Tessa katsoi Lindaa suoraan silmiin.

- No, mä olen päättänyt, että mulla on hauskaa. Mulla on kavereita ja mä olen suosittu.

Hän kohotti leukaansa uhmakkaasti. Niin hän teki aina silloin, kun jokin asia tuntui uhkaavalta. Pahalta. Tai väärältä. Olihan hänellä kaveripiirinsä. Oman luokan tytöt Ulla, Sara, Tea ja Manna. Samat, jotka hän oli kutsunut viettämään synttäreitään ja samat, jotka olivat yksi toisensa jälkeen peruneet tulonsa. Viestejä oli tipahdellut puhelimeen pitkin iltapäivää. Esteitä. Meille tulee mun kummit kylään. Mulla on tärkeä korisottelu just huomenillalla. Mulla on tanssiharkat, ja meillä on sen amerikkalaisen ohjaajan viimeinen tunti. Mä lupasin mennä yhteen konserttiin.

Tessa oli aikonut viettää synttärinsä pikkujouluteemalla. He olisivat kuunnelleet joulumusiikkia, leiponeet yhdessä pipareita ja koristelleet ne. Nyt Tessa roikotti kädessään kangaskassia, jossa oli monta purkillista koristeita, nonparelleja, hopeakuulia, mustia strösseleitä ja pinkkejä sokeritähtiä. Hänellä oli myös hienoja pahvilautasia ja -mukeja. Oli kuusenkoristeita ja hopeanarua. Jopa pieni muovinen pöytäkuusi. Oksat pitäisi vain taitella auki, ja kuusi olisi valmis.

Pikkujoulut olivat olleet hänestä yksinkertainen, mutta silti ihan kiva idea teemaksi. Violakin oli luvannut auttaa ja tulla kertomaan tytöille niksejä, millä silmämeikin sai kestämään ja näyttämään hyvältä aamusta iltaan asti, ja miten puolipitkät hiukset saattoi laittaa tosi makeille nutturoille. Violalla oli näppärät sormet ja se oli huippuhyvä kaikessa kauneudenhoidossa. Ei ihme, että se olikin Kassun mielestä maailmankaikkeuden kaunein tyttö.

Tessalla ei tietenkään ollut varaa tilata juhliinsa mitään oikeaa meikkaajaa. Viola olisi osannut näyttää toisille, miten lohkeillut kynsilakka oikeaoppisesti poistettiin, miten levitettiin tasainen kerros aluslakkaa, minkä verran laitettiin varsinaista lakkaa, ja miten kynsikorut kiinnitettiin suttaamatta lakkaa sormenpäihin.

Tessa oli käyttänyt ostoskierroksella kaikki tarkkaan säästetyt viikkorahansa piparikoristeiden lisäksi erilaisiin kynsilakkoihin. Hänellä oli olkalaukussa pienten pullojen armeija: violettia, kirkkaanpunaista, hillittyä turkoosia, räväkkää oranssia. Hänen omaohjaajansa Anu oli aamulla vähän epäröinyt antaessaan hänelle mukaan sellaisen summan rahaa, mutta oli suostunut kuitenkin.

- Mä olen ihan idiootti, Tessa sanoi Lindalle.
- Et sä näytä sellaiselta, Linda hymyili varovasti.

- Mulla on laukku täynnä kynsilakkoja ja toinen täynnä nonparelleja ja pahvilautasia, Tessa selitti. - Mä kuvittelin, että ne kaikki neljä tyttöä on tosiaan mun ystäviä. Eikä ne ennätä edes juhlia mun synttäreitä. Niillä on omat menonsa. Tai tekosyynsä. Ehkä ne kaikki valehtelee mulle.

Milloin joku tytöistä oli viimeksi ollut Tessan luona viettämässä tyttöjen iltaa? Ulla oli kai käynyt alkusyksystä, ja sekin oli koko ajan pyörinyt Kassun ympärillä. Manna oli kerran käynyt lenkillä hänen kanssaan.

Kun syksyä alkoi muistella tarkemmin, tytöillä oli ollut yllättävän paljon menoja, joihin häntä ei ollut pyydetty mukaan. Tytöt olivat peruuttaneet yhteisiä keilausvuoroja. Lauantain leffaillat olivat jääneet harvinaisiksi poikkeuksiksi, vaikka kesällä he olivat katselleet nelisin uudet vuokraleffat tuoreeltaan. Tea oli piikitellyt Tessan vaarteista ja Ulla tökkinyt häntä kylkiluiden väliin ja kysellyt, noudattiko hän keskitysleiridieettiä. Tessa oli laittanut kaiken ystävyyspiikkiin. He olivat samaa jengiä. He saattoivat piikitellä toisiaan, koska tiesivät kuuluvansa yhteen.

Mutta nyt leikki ei tuntunut enää hyväntahtoiselta kiusoittelulta. Yhdelläkään tytöistä ei ollut muka aikaa juhlia hänen synttäreitään.

Tessa nieli itkua. Hän ei halunnut Lindan huomaavan sitä. Ei halunnut, että Linda joutuisi heti lohduttelemaan häntä. Luulisi hänen olevan joku itkupilli.

- En mä siitä piittaa, Tessa sanoi nopeasti.

- Tietysti piitaat, Linda sanoi. - Kai niiden pitäisi sun juhliin tulla. Miksei ne järjestäneet muita menojaan sen mukaan?

- Älä molla mun kavereita, Tessa pyysi. Siksi vain, ettei hän halunnut olla sääliittävä.

- Mä en tunne niitä, Linda kuittasi hänen heittonsa. -
Mutta tuo kuulostaa musta pahalta.

- En mäkään ehkä haluaisi tuntea niitä, Tessa sanoi.
Hän vilkaisi Lindaa. Kaduttikohan sitä jo, että se oli
lähtenyt hänen mukaansa?

- En mä tunne suakaan, Linda huomautti. - Mutta
haluaisin kyllä tutustua.

- Miksi? Tessa kysyi ja tiesi olevansa ilkeä. - Eikö sulla
ole muita ystäviä?

Linda tuijotti hänen ohitseen.

- Mulla on juuri sen verran ystäviä kuin mä haluan, se
sanoi.

Tessa kuulosteli. Piikittelikö Linda häntä?

Tessa oli valehdellut itselleen. Ei hän ollut suosittu.
Juuri näin hänelle aina kävi. Hänet jätettiin yksin.

Tai miten niin yksin? Hänen vieressään seisoj Linda,
joka katseli häntä. Ei säälivästi, vaan ystävällisesti. Ja hän
itse vastasi ilkeästi sen puheisiin.

Pienempänä Tessalle oli tullut paha tapa, että hänen
piti aina sanoa toisille inhottavasti. Hän oli
valmistautunut siihen, ettei kukaan oikeasti ollut
kiinnostunut hänen asioistaan. Ainoa, joka hänet tuns, oli
Jonna. Hänen siskonsa. Vuotta nuorempi.

Jonna. Tessa räpäytti silmiään kuin hävittääkseen
siskon kasvot mielestään. Jonna ja hän olivat niin
samannäköisiä, ettei kukaan voinut erehtyä siitä, mitä
sukua he olivat toisilleen. Eikä Jonnan kanssa koskaan
voinut puhua, ei muuten kuin tylästi. Jonna aloitti riitelyn.
Ja väitti aina, että Tessa oli aloittanut.

- Kuule, anteeksi, Tessa sanoi samassa ja tarttui Lindaa
kevyesti käsivarresta. Tavalla, jolla hän ei yleensä
koskettanut ketään. Tessa ei pitänyt koskettamisesta.
Hän vetäisi kätensä nopeasti Lindan kädestä, mutta Linda

ei näyttänyt panneen kosketusta pahakseen. Ehkä se oli tottunut kosketuksiin.

- Mä en tarkoittanut pahaa, Tessa sanoi.

- Kyllä mä sen ymmärsin, Linda vastasi.

Pitikö sen olla noin empaattinenkin?

Hiukset valahtivat Tessan kasvoille, mutta hän ei kätkeytynyt niihin, vaan siirsi ne kädellä syrjään.

Tessa katsoi Lindaa ja hymyili äkkiä niin että kuopat ilmestyivät poskiin.

- Nuo on kivat, Linda sanoi.

- Mitkä? Tessa ihmetteli.

- Sun hymykuopat. Mikset hymyile useammin?

- En tiedä. Ei ole ollut tarvetta.

Hymy tuntui kasvoilla pehmeältä ja suloiselta.

Kolmas luku

- Poikakaveri vai kaveripoika? Linda kysyi, kun Tessa oli esitellyt sille Kassun.

- Arvaa! Tessa nauroi. - Kaveripoika tietysti!

Kassu auttoi Tessaa purkamaan ostokset. Se avasi muovikääreet mukien ja lautasten ympäriltä ja asetteli Tessan kirjoituspöydälle kolme mukia ja kolme lautasta. Sitten Kassu heitteli serpentiiniä kattolamppuun.

- Kassu, lopeta, Tessa pyysi. - Mä en halua niitä juhlia. En mä koskaan halunnutkaan. Mä tajuan sen vasta nyt.

En mä ole koskaan viihtynyt niiden neljän seurassa, Tessa jatkoi mielessään. Eikä se mun nauru välitunnilla ole aitoa. Mä haluan vain kaikkien kuulevan, että mulla on hauskaa ja että mä olen suosittu. Mä en uskaltaisi jäädä yksin portaille lukemaan niin kuin Linda. Tai en haluaisi.

- Linda ja minä kyllä vietetään sun synttäreitä, Kassu ilmoitti. - Heti tänään.

Kassun oikea nimi oli Kasimir ja se asui viereisessä huoneessa. Oli asunut seinän takana siitä saakka, kun he olivat samaan aikaan muuttaneet lastenkodista tähän taloon.

- Joo, mä olen Tessan kaveri, ja tarvittaessa vaikka veli, Kassu selitti Lindalle. - Kaikkien kanssa täällä Rauhalassa ei tunnu samalta. Täällä on joitakin tyyppejä, jotka vain tervehtii meitä, mutta jotka ei puhu mitään ylimääräistä. Niistä tuntuu, että ne on täällä lusimassa, kuin jossain vankilassa.

- Jotkut saattaa jopa inhota meitä, Tessa sanoi ja hymyili. - Niiden mielestä Kassulla ja mulla on liian kivaa. Me viihdytään täällä.

- Tämä on meidän koti, Kassu lisäsi.

Linda nyökkäsi. Se kurkisti kassiin ja löysi marsipaanikuviot. Tessa muisti, millä hartaudella oli valinnut ne leipomosta. Pikkuruusia tonttuja. Pari jänistä ja pieni ruskea peura.

- Mihin sä näitä ajattelit? Kassu kysyi ihan tavallisella äänellä. - Kakun päälle?

- Me voidaan syödä ne ihan paljaaltaan, Tessa sanoi vihaisesti, repäisi peuran ympäriltä muovin irti ja työnsi peuran pään suuhunsa. Ja puraisi.

- Odota, kyllä me leivotaan se kakku, Kassu sanoi.

- Mun synttärit ei edes ole tänään, Tessa yritti.

- Mä en jaksa enää odottaa, Kassu väitti.

- Sä täytät siis 15 ylihuomenna? Linda päätteli.

Linda kierteli Tessan huoneessa ja katseli ympärilleen. Tessa oli nähnyt yhden kreikkalaiselokuvan ja saanut päähänsä maalata seinät vaaleansinisiksi. Anu oli ensin vastustanut hanketta ja sanonut, että huone alkaisi tuntua ahtaammalta. Tessasta oli ollut sama, olisiko se ahdas, kunhan se olisi vaaleansininen.

Tessa oli ripustellut seinälle monta erilaista peiliä. Yhteen aikaan hän oli keräillyt niitä kirpputoreilta.

- Sulla on tosi viihtyisä huone, Linda sanoi. - Mäkin haluaisin tuollaisia peilejä.

Linda kurkisteli ovelta käytävälle. Pari pitkätukkaista, mustiin pukeutunutta tyttöä kulki keskenään hälisten ohi ja hävisi vastapäiseen huoneeseen. Kassu kutsui niitä mesoajiksi. Ne mesosivat kiihtyneinä joka asiasta. Nyt ne moikkasivat uteliaasti Lindaa, ja Linda moikkasi takaisin.

- Tämä talo on kyllä ihan toisenlainen kuin mä kuvittelin, Linda tunnusti. - Täällä sisällä on niin valoisaa

ja kodikasta. Tämä on ihan kuin sellainen vanhan ajan kesähuvi. Kuka noita seinämaalauksia on tehnyt?

- Jotkut aikaisemmat asukkaat, Tessa sanoi. - Varsinkin yksi tyttö, joka lähti taidelukioon toiselle paikkakunnalle. Se olisi varmaan maalannut kaikki paikat täyteen kuvia, jos olisi saanut luvan.

- Sä odotit siis joutuvasi johonkin ankeaan betonibunkkeriin? Kassu kiusoitteli Lindaa.

- Ajattelin, että täällä olisi jotenkin askeettisempaa, Linda myönsi. - Mutta täällä on kaunista. Ja sairaan siistiä. Miten teillä pysyy paikat näin hyvässä järjestyksessä?

- Meillä on siivouspäivät, Kassu paljasti.

- Aina kun me maristaan siivoamisesta, Anu muistuttaa, että me viihdytään itse paremmin, jos meillä on täällä siistiä, Tessa sanoi.

- Meillä kotona mikään ei pysy paikallaan, Linda huokaisi. - Tavarat vain ajalehtivät huoneesta toiseen. Välillä mä en meinaa löytää matikankirjaa mistään, kun haluaisin tehdä läksyt. Mäkin haaveilen omasta huoneesta.

- Kenen kanssa sä asut? Tessa uteli.

- Meillä on aika iso perhe, Linda sanoi viivytellen.

Oli Tessan vuoro hämmästyä.

- Tarkenna vähän, Tessa pyysi.

- Mä jaan huoneen mun pikkusiskojen kanssa, Linda sanoi. - Ellan ja Millan. Ja on mulla kaksi isompaakin siskoa. Voitte kuvitella, ettei mulla ole juuri koskaan omaa rauhaa. Isoveli on sentään jo muuttanut pois kotoa.

- Mä tulisin kyllä hulluksi, jos en voisi vetää välillä ovea perässäni kiinni, Kassu tunnusti.

- Onko sulla siis... äiti ja isä? Tessa kysyi varovasti.

- Joo, molemmat löytyy, Linda selitti. - Isä ei tosin ole mun alkuperäinen isä, mutta se on mun pikkusiskojen isä

ja tosi ihana tyyppi. Äiti ja isä on molemmat yrittäjiä, niillä on sellainen konsulttifirma ja ne matkustelee koko ajan ympäri Suomea. Sen takia meillä asuu Sari.

- Onko se teidän hoitaja?

- Se on mun äidin äiti. Se löysi aika kypsässä iässä itselleen uuden miehen, Hannun, ja niillä on kaksi yhteistä lasta, Aina ja Eino. Ne erosivat vuosi sitten, ja nyt Sari asuu lapsineen meidän kanssa.

- Mä alan mennä jo sekaisin, Tessa naurahti. - Siis, minkä ikäisiä ne lapset on?

- Aina on kuusi ja Eino seitsemän.

- Tosi pieniä.

- Kysy nyt vielä, minkä ikäinen Hannu on, Linda huokaisi. - Joo, se on tosiaan nelikymppinen. Se ei todellakaan ole mun vaari.

- Ei ole totta! Tessa sanoi.

- On. Mutta ei Sari itsekään ole mikään ikäloppu. Se sai äidin aika nuorena. Joten se on jotain vähän päälle viisikymppinen.

Linda katsoi Tessaa suoraan silmiin.

- En mä mitään kysynyt, Tessa sanoi vähän pelästyneenä.

- Et niin. Mä kerroin tästä, koska se ei haittaa mua. Minusta on kivaa, kun kotona on aina joku, kun mä tulen koulusta.

- Onhan täälläkin, Kassu huomautti.

- Mutta nämä hoitajat on täällä vain duunissa, Tessa totesi.

- Kyllä ne tekevät työtä ihan sydämellään, Kassu sanoi ivaillen. Se toisteli sanoja, joita johtaja aina tilaisuuden tullen lausui heille.

- Ja tuo meidän pitäisi niellä, Tessa kivahti. - "Täällä nuoret saavat kokea oikean kodin turvallista lämpöä." Se tarkoittaa, että nuorten pitää joka hetki muistaa olevansa

suuressa kiitollisuudenvelassa talon koko henkilökunnalle.

Kassu huokaisi.

- Tessa, onko sun pakko aina sanoa noin?

- Tästä talostahan liikkuu kaupungilla aika hurjiakin juttuja, Tessa jatkoi mielteliäänä. - Ne luulee, että meitä rangaistaan vähän väliä jostakin. Varmuuden vuoksi ja etukäteen. Ettei me vain saada päähämme tehdä jotain. Uskotko sä Linda, että meidän pitää istua selät suorina puupenkeillä? Ja että me ei saada liikahtaa tuntikausiin, muuten seuraa jotain hirveää...

- Viihdyttekö te täällä, siis oikeasti? Linda keskeytti vähän vaivautuneena.

- Kuulee kyllä, että sä olet täällä ekaa kertaa käymässä, Tessa sanoi.

- Mistä sen kuulee?

- Kuulostat empaattiselta sossuntädiltä. Ei sun tarte. Tämä on Kassun ja mun koti. Ei meillä ole muutakaan.

- Joo, mä mietin vain... Linda aloitti ja puri huultaan.

- Että onko meidät merkitty, ja onko meillä sellainen tunne, että meillä kummallakin on leima otsassa? Tessa jatkoi. - Joo, totta kai on. Se on niin kuin kastimerkki. Sitä ei saa hinkattua pois eikä vedettyä otsatukan alle piiloon. Mutta me ei välitetä siitä, eihän Kassu?

- Ei tietenkään, Kassu sanoi.

Ei sellaisia leimoja voinut ajatella. Ei niistä sillä päässyt eroon.

Linda kuunteli Tessan ja Kassun sanailua. Niiden yhteispeli oli saumatonta. Kaikesta näki, että ne olivat tosi hyvät ystävät.

- Mä olen teille melkein kateellinen, Linda tunnusti.

- Tästä? Tessa totesi.

- Te olette ihan oikeasti kavereita. Mulla ei ole ketään...

- Eikö siitä isosta perheestä löydy yhtään sellaista, jonka kanssa sä olisit tosi läheinen? Tessa kysyi.

Linda kohautti olkapäitään.

- Tietysti mä rakastan niitä kaikkia. Mutta silti mulla on usein sellainen tunne, että mä olen yksin. Tai en mä tiedä, mitä mä oikein ajattelen. Antaa olla.

- Tehdäänkö me sulle se kakku? Kassu kysyi Tessalta. - Ennen kuin sä olet jyrssinyt hermostuksissasi nuo söpöt marsipaanitontut ihan pilalle.

- Ei tehdä, Tessa ilmoitti jyrkästi. - Ei mitään armopaloja. Ei makeita varsinkaan.

Hän noukki kassin pohjalta pussin irtokarkkeja ja toisen, jossa oli pähkinöitä, jogurttirusinoita ja kuivattuja banaanilastuja.

- Nämä riittää. Näissäkin on liikaa. Mua ällöttää näiden katseleminen.

- Tilataan pizza, Kassu vaati. - Perhepizza. Mulla on kamala nälkä eikä täällä ole ruoasta tietoaakaan.

- Kuka sen maksaa? Tessa kysyi ja muisti, että hänellä oli tänään kokkausvuoro.

- Mä tietysti tarjoan, Kassu lupasi. - Mulla on vielä viikkorahoja jäljellä.

- Hyvä tietää, Nina sanoi ovelta. - Tällä viikolla sä et valitettavasti saakaan kymppiäsi.

Nina oli ohjaajista se, josta he pitivät kaikkein vähiten. Ninaa sanottiin Nipottajaksi.

- Miksi en? Kassu kiivastui.

- Kassu, sä olet tainnut unohtaa, että tällä viikolla on sun vuoro korjata astiat välipalan jälkeen, Nina sanoi voitonriemuisesti. Tessasta tuntui välillä, että se nautti työstään vain silloin, kun sai heidät kiinni jostain rikkeestä tai unohduksesta.

- Mä voin korjata ne, Kassu lupasi ihmeen nöyrästi. - Me vain suunniteltiin Tessan synttäreitä, ja siksi mä en...

- Sä et myöskään kuivannut saunan lattiaa lauantaina, Nina sanoi ja tarkasteli muistikirjaansa.

- Mä en edes ollut saunomassa! Kassu huusi. - Mähän olin mun tädin kanssa elokuvissa!

- Sun olisi pitänyt vaihtaa vuoroa jonkun kanssa, Nina näpäytti.

Tessaa harmitti, että Linda joutui kuuntelemaan Kassun ja Ninan sanailua.

- En mä oikeastaan välitä pizzasta, Linda sanoi. - Me syödään sitä kotona vähän liian usein, kun äiti tai Sari ei ehdi laittaa ruokaa. Mitä jos me kokataan jotain itse?

- Spagettia, Tessa ehdotti. - Tehdään jauhelihakastike.

- Mä osaan tehdä tosi hyvän kastikkeen, Linda mainosti. - Sarin reseptillä. Se on luovuttanut ohjeen mulle sillä ehdolla, että mä teen sitä kerran viikossa ison kattilallisen.

- Tessa, et sä voi pyytää Lindaa kokkaamaan sun vuorolla, Kassu keskeytti.

- Tessa ei vaadi mitään, mä ehdotin sitä itse, Linda sanoi. - Se on mun superherkkukastike. Siihen tulee sieniä, tomaattia, katkarapuja ja sipulia. Siis jauhelihan lisäksi. Kuinka monelle hengelle sitä pitää riittää?

Tessa tarkisti listasta, kuinka moni talon asukkaista olisi päivällisellä. Melkein kaikki olisivat.

- Tehdään kahdellekymmenelle, hän päätti. - Mä pyydän Anulta rahat niin voidaan mennä kauppaan.

Anu ilahtui siitä, että Tessa oli niin innoissaan. Se pyysi heitä tekemään saman tien jälkiruoaksi vadelmakiisseliä.

- Linda, mä olen oikeasti tosi onnellinen siitä, että mä törmäsin suhun tänään, Tessa sanoi myöhemmin, sekoittaessaan perunajauhoja kiisseliin Lindan ohjeiden mukaan.

- Mistä tuuli nyt puhaltaa? Kassu halusi tietää. - Et sä yleensä ole noin tunteellinen.

- Kai mä saan sanoa, mitä ajattelen, Tessa puuskahti.
- Saat saat. Mä vain yllätyin.
- Sä olet Tessa uskomattoman rohkea, Linda totesi ja ripotteli kiisselin pinnalle sokeria. - Sä uskallat sanoa, mitä ajattelet.
- Sä et vielä tunne Tessaa. Ei se oikeasti ole yhtään rohkea, Kassu selitti Lindalle, ja Tessa läpsäytti Kassua keittiöpyyhkeellä.